

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes
voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

EEN HUWELIJK OP DE TOCHT
(Coppia aperta, quasi spalancata)

Een komedie in één bedrijf

door

1880

DARIO FO

Vertaling: Monique Jacqmain

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
1998
Nr. 2454

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste 3 tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be → opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden. (Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A2

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *EEN HUWELIJK OP DE TOCHT* op te voeren moet de naam van auteur *Dario Fo* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler *Monique Jacquain*, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1998/0220/030
ISBN 978-90-385-05695

© 1998 Toneelfonds J. Janssens/Dario Fo
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(1 dame-2 heren)

ANTONIA, de vrouw

EEN MAN, haar echtgenoot

DE PROFESSOR, haar minnaar

Noot van de vertaalster: deze laatste heeft maar twee replieken, op het einde van het stuk

DECOR

Interieur van een appartement dat typisch is voor de middenklasse: sofa (op de sofa ligt een rok), fauteuils, lampen, bandrecorder, stoelen, enz. Voor de sofa een lage tafel van ongeveer twee meter. Op het voortoneel een venster als decorstuk. Linksvoor steunt een orthopedische kruk tegen de muur - indien mogelijk buiten het gezichtsveld van het publiek.

Bij het begin van het stuk is het toneel donker. We zien enkel het hoofd van een man - de echtgenoot - dat verlicht wordt door een schijnsel dat uit de half doorzichtige deur van de badkamer komt. Deze deur is langs binnen gesloten. De man is duidelijk over zijn toeren. Wanneer de vrouw het woord zal nemen valt op haar het licht van een rond raampje op het voortoneel, diametraal tegenover de plaats waar haar man staat; ze draagt een lange broek en een dikke trui, of een hemd. Wanneer een van beide personages met spreken ophoudt dooft de spot die op hem of haar was gericht en gaat er een andere aan, gericht op het ander personage.

MAN : Doe niet zo onnozel Antonia, kom daar buiten... spreek dan toch, wat zijt ge aan 't doen? Luister, misschien hebt ge gelijk, misschien is het allemaal *mijn* schuld, maar doe in godsnaam die deur open! Laten wij het uitpraten... Waarom moet ge ook altijd direct van alles een drama maken? Kunnen wij die problemen dan niet als twee volwassen mensen oplossen? (Kijkt door het sleutelgat). Wat spookt ge daar nu eigenlijk uit? Weet ge wat ge zijt? Een kieken zonder kop!

(Spot op de vrouw die op de zijkant van het toneel verschijnt. De rest van het toneel blijft in het halfdonker.)

ANTONIA : Dat kieken zonder kop dat zich in een andere kamer, met name de badkamer, opsluit, dat ben ik. Het ander personage, dat hier staat te brullen en mij smeekt van geen stommiteiten te doen, dat is mijn halve trouwboek...

MAN : (praat nog steeds alsof de vrouw in de badkamer was) Antonia, kom daar nu uit!

ANTONIA : Ik denk er niet aan. Nog in geen honderd jaar. Ik ben hier een cocktail aan het doorslikken van verschillende soorten pillen: Veronal, Temesta, Lexotan, Optalidon, Librium en Valium... en daar bovenop nog drie suppositoires van Buscopan... oraal gebruik!

MAN : Antonia, laat uw stem eens horen!

ANTONIA : Mijn man heeft de 101 al opgebeld... ze zullen de deur instampen.

MAN : De mensen van de 101 zijn al op komst. Ze zullen de deur instampen. Antonia, in godsnaam! Het is al de derde keer op een maand tijd dat ge mij dat lapt!

ANTONIA : Wat mij het meeste tegensteekt in die reddingsoperaties zijn de maagspoelingen... die rubberen darm die ze in uw keel steken... het versufte gevoel waarmee ge daarna dagenlang rondloopt... het gegeneerde gezicht van de mensen die de volgende weken bij u over de vloer komen... ze spreken hardnekkig over koetjes en kalfjes, ze babbelen er maar op los om de stilte op te vullen... En het draait er altijd op uit dat ik gedwongen word naar een psychiater te gaan, pardon naar een therapeut, naar zo'n vent die twee uur lang met een pijp in zijn smoel naar mij staat te zien en die dan ineens zegt: "Schrei eens goed door, mevrouwetje!"

MAN : Antonia, laat uw stem toch eens horen... al was het een doodsreutel, ik wil een geluid uit uw mond horen komen... dan weet ik tenminste hoe het met u gesteld is... en nu ga ik weg en ge ziet me nooit meer terug! (Hij bukt zich om door het sleutelgat te kijken)

ANTONIA : Om de waarheid te zeggen, het is niet de eerste keer dat ik er een eind wil aan maken.

MAN : Antonia, blijf van die gele pillen af! Dat zijn medicamenten tegen mijn astma!

ANTONIA : Op een andere keer heb ik geprobeerd om door het venster te springen... maar hij heeft mij in de vlucht vastgepakt...

(De vrouw klautert op de vensterbank op het voortoneel. De man grijpt ze bij de enkel. Vol licht.)

MAN : Kom daar alstublieft af. Ja, ge hebt gelijk, ik ben een monster; maar ik zweer u dat het de laatste keer is geweest dat ik u zoiets aandoe...

ANTONIA : En wat kan mij dat nu nog verdommen! Hebt ge dan nog niet begrepen dat uw histories met die stomme trutten mij niks kunnen schelen!

MAN : Hebt ge dan liever dat het verstandige trutten zijn? Laten we erover spreken... maar dan wel op de begane grond! Kom daar af!

ANTONIA : Nee! 't Kan mij allemaal niks meer bommen, ik spring!

MAN : Nee!

ANTONIA : Jawel!

MAN : Als het niet anders kan breek ik uw enkel!

ANTONIA : Laat me gerust!

MAN : Ik breek 'm!

ANTONIA : Auw! (tegen het publiek) : En die klootzak heeft het daadwerkelijk gedaan! (De vrouw stapt van de vensterbank. De man reikt haar een kruk aan.) Een volle maand ben ik in de plaaster geweest! In de plaaster, maar ik was niet dood. En alleman vroeg mij maar "Zijt ge gaan skiën?" Om zot van te worden! (Al hinkend legt ze de kruk neer en haalt uit de lade van de tafel of van een ander meubel een pistool) Op een andere keer heb ik geprobeerd mij kapot te schieten...

MAN : Verdomme, schei daarmee uit! Ik heb geen wapenvergunning! Wilt ge dan echt dat ik in den bak kom?

ANTONIA : (spreekt nu tegen het publiek alsof ze niets meer te maken heeft met wat zich op het toneel afspeelt) De reden waarom ik wilde sterven was altijd dezelfde: "Ik wekte bij hem geen lustgevoelens meer op" - "Ik voelde dat hij niets meer voor mij voelde"... en ik sloeg altijd opnieuw op tilt als ik erachter kwam dat mijn man weer eens een nieuw liefje had... (ze richt het pistool op haar hoofd).

MAN : (tracht de vrouw het pistool af te pakken) Wanneer zult ge dan eens eindelijk begrijpen dat het met die andere vrouwen alleen maar om de seks te doen was?

ANTONIA : (spartelt tegen) Ja, 't was alleen maar seks, en met mij was zelfs dat er niet meer bij!

MAN : Maar met u... voor u heb ik veel respect...

ANTONIA : (spartelt niet langer tegen; op een vergevingsgezinde toon) Och ja, respect... wat kan er belangrijker zijn tussen een man en een vrouw... Ik ben er vet mee, met uw respect... ge kunt uw respect voor mijn part in uw kont steken...

MAN : Ooooh!

ANTONIA : (tegen het publiek) Ja, in zo'n situaties werd mijn taal echt heel plat... wat mij uit mijn vel deed springen, dat waren die clichés die mijn man gebruikte. Neen, zo kon het echt niet verder gaan, mijn man en ik hadden al een hele tijd niet meer samen gevrijd.

MAN : Ik begrijp echt niet wat voor plezier ge erin vindt om dat allemaal zomaar te gaan rondbazuinen...

ANTONIA : Ah, dat hebt ge niet graag, hé? (tegen het publiek) : In het begin dacht ik nog dat hij misschien ziek was... of overspannen... (zij doet alsof ze voor het raam wil gaan staan. De man houdt haar tegen)

MAN : Pas toch op! Hier gaapt een afgrond!

ANTONIA : Een afgrond? Ik dacht dat het de orkestbak was!

MAN : Ja maar, de scène eindigt hier (wijst het raam aan).

ANTONIA : Ik ben een fictief personage, ik sta hier te vertellen, ik kan dus uit mijn rol stappen en van deze scène weglopen. Ik ga waar ik wil. Onderbreek me niet. Ik heb het tegen die mensen hier. (tegen het publiek) Ik zei dus dat ik dacht dat hij overspannen was... en toen ben ik erachter gekomen dat hij een heel intensief seksleven had... met andere vrouwen, vanzelfsprekend. En toen ik hem op de man af vroeg wat er nu eigenlijk was gebeurd, waarom hij niet meer met mij wilde vrijen, dan zocht hij altijd uitvluchten. (Tijdens deze repliek zit de man met zijn benen op de vensterbank te bungelen)

MAN : Ik, uitvluchten zoeken?

ANTONIA : Ja, gij. Op een keer hebt ge zelfs geprobeerd aan de zaak een politieke draai te geven. Pas op, daar gaapt een afgrond!

MAN : Welnee, ik ben een fictief personage!

ANTONIA : Nee, gij niet, gij zit op een vijfde verdiep... (De man stapt van de vensterbank. Vrouw tegen het publiek) Ik zei dus dat hij heeft geprobeerd de politiek erbij te sleuren... Kunt ge u voorstellen hoe dat ging? We liggen in bed... in het holst van de nacht... "Waarom wilt ge dan niet met mij vrijen?", "Probeer het te verstaan..."

het gaat echt niet... Ik heb te veel zorgen... De wereld gaat naar de knoppen... politiek schijnt niemand meer te interesseren..."

MAN : Dat had ik toch niet uit mijn duim gezogen ? Dat waren toch reële feiten? Of is het soms niet waar dat idealisten zoals wij zich na zoveel tegenslagen allemaal gefrustreerd hebben gevoeld? Dat onze wereld is ingestort, dat wij geen enkel houvast meer hadden? Rond ons zagen wij alleen nog Alexander-alles-voor-mij-en-niks-voor-een-ander, cynisme...

ANTONIA : Ja, dat geef ik toe. Er zijn mensen die zo ontmoedigd zijn door de politieke situatie van tegenwoordig dat ze hun familie in de steek laten en bij een secte duivelaanbidders aansluiten... er zijn er die niet meer naar den bureau gaan en aan Montignac beginnen, er zijn er die hun vrouw in de steek laten en die een privé-hoerenkot openen... en dat is dan de schuld van de politiek.

MAN : Ja, in de grond was het een idioot afleidingsmaneuver, dat geef ik toe. 't Was DE uitvlucht van de grote neukkampioenen die hun hersens met de vuilkar hebben meegegeven... Maar ik zweer u dat het met u iets anders is... (stapt op de vrouw toe en probeert haar liefdevol te omhelzen) ... ge zijt de enige vrouw die ik niet kan missen... de vrouw die mij het dierbaarst is... mijn veilige thuishaven... een soort moeder!

ANTONIA : (brult woedend) Dààr hebt ge nu een schoon woord gebruikt, zie! Een moeder! Ik ben een bank vooruit gekomen! Een bank vooruit en een kus van de meester! Vrouwen zijn zoals staatsambtenaren, als ze nergens meer goed voor zijn worden ze weggepromoveerd... dan worden ze verkozen tot erevoorzitster van een of andere totaal overbodige instelling... ik ben dus eremoeder geworden! Dat is juist wat ik bedoel... Wel, dan word ik nog liever gedegradeerd tot wegwerpvrouw! Tot een vrouw die tenminste gevoelens opwekt... die op een bed wordt gesmeten... Ik ben het kotsbeu van voor u het warme nest te betekenen... de Tedere Tet! Een moeder! Maar snapt ge dan niet hoe grof ge zijt, hoe onbeschoft! Beseft ge niet hoe vernederend dat voor mij is? Wat ben ik in uw ogen? Een ouwe sloef die ge in de WC doorspoelt? Een moeder! Pas maar op, manneke, ik kan alle

mannen krijgen die ik wil! (De man lacht smalend) Ja, trek maar dat gezicht van de man die zeker van zijn stuk is! Ik zal het u bewijzen... Ik begin een hoerenkot vlak voor uwen bureau! (Zelfde mimiek vanwege de man) . Ik zal den trottoir doen waar ge bij staat!

(Noot van de vertaalster: het einde van deze repliek werd al gebruikt in de monoloog "Een vrouw komt weer thuis" : Ik zal den trottoir doen met boven op mijn kop een plakkaat: "Speciale offerte! Hier staat tot uw beschikking, gewassen en geparfumeerd, de wettige echtgenote van meneer Klepkens, ridder in de Leopoldsorde. Grote reducties voor leden van de Bond voor Jonge en Grote Gezinnen, voor leden van de Bond van 't Heilig Hart, voor oorlogsinvaliden, gehandicapten, weduwnaars en wezen!)

MAN : Dat is één van de sympathiekste aspecten van uw persoonlijkheid, dat het u altijd lukt om mijn momenten van eerlijkheid en van oprechte ontroering naar de knoppen te doen ... ik probeer hier mijn hart uit te storten... ik probeer het uit te leggen...(Terwijl de vrouw spreekt probeert de man haar het pistool af te pakken)

ANTONIA : O ja? Gaat ge het uitleggen? Wel, zeg het dan, wat is er met u gebeurd? Wat heeft u ertoe gebracht een collectie liefjes aan te leggen? Vroeg of laat houdt ge er Aids aan over! En laat dat pistool los... ik beloof u dat ik het niet zal gebruiken om er zelfmoord mee te plegen... laat los!

MAN : Op uw erewoord?

ANTONIA : Op mijn erewoord! Ik heb al lang geen goesting meer om zelfmoord te plegen (de man laat haar los), nu heb ik eerder goesting om een *moord* te plegen (zij richt het pistool op de man)

MAN : Zeg eens, geen flauwekul, hé!

ANTONIA : Nee, flauwekul is het niet (Ze schiet; de kogel vliegt rakelings langs de man)

MAN : (in alle staten) Zijt ge zot geworden? Ge hebt echt geschoten! Het was bijna met mij gedaan! Mag ik dan nooit eens een fictief personage zijn?

ANTONIA : Kop dicht! Handen omhoog... ga met uw gezicht tegen de muur staan... en niet bewegen, want binnen twee minuten schiet ik u dood (tegen het publiek, het

pistool nog altijd op haar man gericht) : ... en toen, op een schone dag, is hij in de tegenaanval gegaan.

MAN : (met de handen in de lucht) Jazeker, en wat hebt gij gedaan om te proberen te vermijden dat ons huwelijk opgewarmde kost zou worden? Toen ik tegen die dagelijkse slameur in opstand begon te komen, toen ik emoties, prikkels, nieuwe ervaringen buiten de huiselijke kring ben gaan zoeken, wat hebt gij toen gedaan om mij te begrijpen?

ANTONIA : Maar lieve schat... waarom hebt ge me niet direct gezegd dat ge op zoek waart naar emoties... Waarom zijt ge ze "buiten de huiselijke kring" gaan zoeken? Ik zal u eens huiselijke kringen... emoties... Ik schiet u kapot!... en ik weet goed wààr ik zal mikken (ze richt het pistool op het geslacht van de man, die een voor de hand liggende reactie heeft. Tegen het publiek) : Ik zei dus dat hij in de tegenaanval is gegaan. Ge raadt in geen honderd jaar wat voor prietpraat ik te horen heb gekregen: "We moeten dringend aan onze relatie beginnen te sleutelen" - "Onze affectieve banden zullen wij enkel kunnen vrijwaren indien wij bereid zijn onze cultuurpatronen te wijzigen"... Hij heeft er het burgerfatsoen bijgesleurd, de hypocrisie van de traditionele huwelijksmoraal...

MAN : En dat méén ik! Huwelijkstrouw is een onwaardig, achterhaald begrip! Het concept van het klassieke huwelijk, van het gezinnetje, is nauw verbonden met de verdediging van grote economische belangen, van het patriarchaat. (Komt dichterbij) Wat gij maar niet wilt begrijpen is dat ik heel goed een relatie kan aanknopen met een andere vrouw en tegelijkertijd uw vriend blijven... dat ik dan nog altijd liefde en tederheid en vooral respect voor u kan opbrengen!

ANTONIA : Uit welk boek hebt ge die schone zin gehaald? Achtentwintig stadhuiswoorden in drie seconden, dat is een record! Vriendschap, respect... wat heb ik daaraan? Ik wil een lustobject zijn... ik wil genomen worden... op bed gesmeten... Ik wil uit mijn bed komen met zo'n wallen onder mijn ogen! Vriendschap, respect, waardering... den boom in, manneke! 'k Heb er mijn buik van vol. Ik mag er niet aan denken dat mijn man in hetzelfde huis woont als ik en

met een andere verloofd is! Met mijn karakter gaat dat niet... ik ben een gevaarlijke plakster, schat, ik ben een Schorpioen, niet zo'n beest met horens zoals een Ram of een Steenbok... Ik kan het me al voorstellen: de bel gaat: Och, 't is mijn man... en wie is dat lief meisje?" "Schat, mag ik u mijn wettige echtgenote voorstellen? "Héél aangename kennismaking... Jongen, is dat nu uw verloofde? Wat een knap gezichtje! In welke klas zit ge, kindje? Kom erin, het eten staat klaar... Hier is jullie slaapkamer... die eigenlijk onze slaapkamer is... maar ik sta ze u met plezier af... wees gerust, ik blijf er niet met mijn neus op staan kijken... ik zal wel op het veldbed slapen en een knie voor mijn mond houden. Kreun er maar op los, brul maar, doe alsof ik er niet ben... ik zal wel stoppen in mijn oren steken, ik zal wel een slaapmiddel innemen." Is het dat wat ge wilt? Daar kunt ge dan naar fluiten! Het open huwelijk is één grote fopperij! Er zijn al zoveel koppels van teruggekomen...

MAN : En wat dan nog? Precies omdat het open huwelijk bij andere koppels een fiasco is geworden moeten wij het experiment aandurven en bewijzen dat het wél kan!

ANTONIA : Bewijzen dat het wél kan? (ze richt het pistool op hem) Ik maak u kapot! Mijn huis uit! (tegen het publiek) Op de lange duur heb ik dan toch maar toegegeven: de enige manier om te redden wat er nog te redden viel was door van ons echtelijk bed een publiek bed te maken! (ze gaat op de vensterbank zitten en legt er het pistool op, terwijl de man de krant gaat zitten lezen). Ik had verwacht dat de kinderen eronder zouden lijden ... "Onze kinderen zullen het best begrijpen", zei hij... en, val niet omver, het is juist mijn zoon Roberto, vierentwintig jaar, die mij de moed heeft gegeven het eens te proberen. "Mama toch! Jullie zijn elkaar aan't kapotmaken, hier vallen vroeg of laat nog doden! Om te beginnen moest ge er maar eens mee ophouden van als een verlengstuk van papa door het leven te gaan! Ge moet hoogdringend een eigen identiteit gaan opbouwen! Papa loopt achter de wijven, en 't wordt tijd dat gij eens gaat uitkijken naar een andere vent; niet uit wraak of zo, maar gewoon omdat het een juiste, gezonde, menselijke reactie zou zijn". "Oh Roberto... hoor ik goed? Is dat nu een taal van een zoon tegen zijn

mama?" "Mama, stop er mee de geknakte lelie uit te hangen... Zoek u een sympathieke knul, als het kan iets jonger dan papa; liefst een rooie, een socialist, dan zijt ge voor altijd gesteld! Als ge wilt zoek ik mee!" Toen ik hem "mama" hoorde zeggen ben ik weggesmolten, en ik heb het dan maar eens geprobeerd. (stapt van de vensterbank en komt dichterbij het publiek staan). Gedragsregel nummer één: dames hier in de zaal, neem pen en papier en schrijf op... ge kunt nooit weten... wat ik heb meegemaakt kan misschien nog voor jullie van nut zijn... gedragsregel nummer één: ga weg uit dat huis! Na jaren van vernedering en van wanhoop heb ik dit tranendal verlaten... ik heb een ander huis gevonden, dit hier. Ik heb alle kleren die ik tijdens mijn huwelijksjaren had gedragen weggegooid, en ik ben er nieuwe gaan kopen... (terwijl ze praat stapt ze de badkamer binnen) Ik ben naar de winkels van Armani en van Versace gegaan en ik heb daar flodderige broeken gekocht en rokken tot juist onder mijn kont. Ik heb bij de coiffeur een heel zotte coupe gevraagd; ik heb een toespeld door mijn linkerneusgat gestoken en blauwe schmink op mijn gezicht gesmeerd... in één woord, ik zag eruit als een halvegare. (komt weer op: ze draagt een sporttrui, zwarte kousen en maffe beenwarmers). En vanzelfsprekend heb ik buiten die kleren ook een andere manier van lopen moeten vinden. Ja, ge weet toch dat een vrouw helemaal anders gaat lopen als de man uit haar leven ze niet meer aantrekkelijk vindt! Een triestige, een sàààie manier van lopen krijgt ze dan! We lopen te snotteren... en we lopen een beetje met een bult. Neem nu mijn geval: ik was helemaal vergeten dat ik heupen had... Ik was in de steek gelaten, dat wel, maar ik had nog heupen. Ik gebruikte ze niet... ik kon niet meer heupwiegen... Ik liep rond als een beer op sokken! Zo! (ze doet het voor) Wat zeg ik, als een beer op sokken? Als een oude dromedaris met artritis, ja! En ik liep altijd met mijn neus in de grond... ik weet niet waarom... misschien in de hoop van een stuk van vijftig frank te vinden dat het begin van mijn groot geluk zou worden... maar nee... al wat ik vond was hondenstront. Die honden kakken nogal wat af, zeg... enfin, 't was een heel zwarte periode. Mijn zoon hield me in de gaten en controleerde mijn vorderingen... hij was heel content:

"Goed zo, mama, ge gaat erop vooruit! Ge kleedt u anders, ge kamt uw haar anders... maar ge zijt te dik, mama, ge moet vermageren, mama... ge moet er smakelijk uitzien". En daarop zei ik: "Smakelijk? Zoals soep of zoals een taart?" Van hem moest ik op water en brood leven. Gedieet dat ik heb! Hij dacht zeker dat hij Gandhi was! En honger dat ik altijd had! En daarbij moest ik van hem ook nog gaan joggen! Ik wou dat ik de uitvinder van de jogging eens te pakken kon krijgen! Ik maar lopen gelijk een zotte... 's morgens, 's middags... in het park... en ik verging van de honger. 't Is nog zo ver gekomen dat ik in het park de snoepjes van de kinderen afpakte! En hun boterhammen met choco... ik heb toen de choco ontdekt... lekker dat dat is! Uiteindelijk ben ik wat afgevallen... mijn zoon komt hier op bezoek... ik verwacht een complimentje... "Draai u eens om, mama" zegt hij, en ik draai me om. "Mama, uw derrière is doorgezakt en dat komt nooit meer goed". Dames, denkt erom: boven de achtendertig jaar krijgen vrouwen een onafwendbare derrièreverzakking. "Oh, lieve zoon... Wat moet ik doen aan mijn derrièreverzakking?" Waarop hij zegde: "Loop op de tippen van uw tenen". En dat heb ik gedaan, van 's morgens tot 's avonds (ze doet het voor) .Een manier van lopen alsof ik meespeelde in Baywatch. En ik moest ook mijn bilspieren verstevigen. Aerobikken midden op 't straat... Lach niet, meiskes... vroeg of laat staat ge er zelf voor... En kniebuigingen dat ik moest doen! Ik was een soort robot geworden. Ik had een minuut vrij en HOP. Ik ging naar de winkel: "Een half pond kaas, alstublieft". HOP. "Waar bent u, madammeke?" - "Hier, hier; ik ben mijn bilspieren aan't verstevigen". Die lieve kruidenier trok het zich ook aan... hij volgde de therapie op de voet. "Hoe is 't vandaag met uw bilspieren, madammeke?" - "Een beetje beter, dank u"... Om een lang verhaal kort te maken: ik ben afgevallen, ik heb aan spierversleviging gedaan... maar er veranderde verder niks, ik was nog altijd alleen. Ik weet echt niet waarom... ik viel niet in de smaak van de mannen... ze zagen me nog niet eens staan. 't Was alsof ik doorschijnend was. Er zijn zo van die periodes in 't leven, nietwaar? Hebt ge 't ook al eens meegemaakt?... Niemand, niemand wilde mij. Mijn zoon zegde: "Dat spreekt toch

